

Sygn. akt SDI 125/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie lekarza dentysty **R. D.**

z urzędu w kwestii właściwości

rozpoznając w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 kwietnia 2018 r.,

wniosek pełnomocnika pokrzywdzonej o nadanie klauzuli wykonalności

postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt SDI 125/17 na

podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 27 k.p.k. a contrario w zw. z art. 112 pkt 1

ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz.168)

postanowił

**stwierdzić swoją niewłaściwość i przekazać powyższy
wniosek Sądowi Rejonowemu w W..**

Na rozprawie w dniu 7 marca 2018 r. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy obwinionej lekarz dentysty R. D., obciążając obwinioną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego oraz zasądzając od obwinionej na rzecz pokrzywdzonej S.O. kwotę 1476 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.

Pismem z dnia 8 marca 2018 r. pełnomocnik pokrzywdzonej S. O. złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt SDI 125/17 oraz doręczenie odpisu tego postanowienia, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 ustawy o izbach lekarskich (dalej: u.i.l.), sąd bada z urzędu swą właściwość, a w razie stwierdzenia swej niewłaściwości przekazuje sprawę właściwemu sądowi lub innemu organowi. Właściwość Sądu Najwyższego w postępowaniu karnym normuje art. 27 k.p.k., według którego Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie.

Podstawę prawną do nadania klauzuli wykonalności stanowi natomiast art. 107 k.p.k., który nie określa jednak właściwości sądu. Kwestię tę reguluje przepis art. 3 § 1 k.k.w. (sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia, chyba że ustawa stanowi inaczej) oraz art. 781 § 2 k.p.c. (stosowany przez odesłanie zawarte w art. 26 k.k.w.), gdzie stwierdza się, że tytułom egzekucyjnym pochodzącym od sądu administracyjnego oraz innym tytułom (innym od tych pochodzących od sądu – dod. SN) klauzulę wykonalności nadaje sąd rejonowy właściwości ogólnej dłużnika. Z tego względu należy uznać, że Sąd Najwyższy nie jest właściwy do nadania klauzuli wykonalności wydawanym przez siebie orzeczeniom (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2016 r., IV KK 315/15, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 1994 r., I PO 12/94, OSNP 1995/3/41, Lex nr 114).

Chociaż w ustawie o izbach lekarskich nie zawarto odesłania do Kodeksu karnego wykonawczego ani Kodeksu postępowania cywilnego, ustanawiając w art. 111 u.i.l. upoważnienie dla Ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia w drodze rozporządzenia m.in. sposobu i trybu wykonania prawomocnych orzeczeń sądów lekarskich, to jednak dla zastosowania art. 107 § 1 k.p.k., do czego uprawnia art. 112 pkt 1 u.i.l., niezbędne jest określenie właściwości sądu, co w drodze analogii musi nastąpić przez zastosowanie art. 781 § 2 k.p.c. w zw. z art. 26 k.k.w. i art. 3 § 1 k.k.w. Wydane bowiem na podstawie art. 111 u.i.l. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie sposobu i trybu prowadzenia Rejestru Ukaranych Lekarzy i Lekarzy Dentystów Rzeczypospolitej Polskiej oraz sposobu i trybu wykonywania prawomocnych orzeczeń sądów lekarskich (Dz.U. z 2010 r. Nr 130, poz. 884) nie zawiera unormowania dotyczącego nadawania klauzuli wykonalności orzeczeniom wydanym w

postępowaniu dyscyplinarnym lekarzy i lekarzy dentystów. W świetle zaś *quasi-sądowego* charakteru ustrojowego organów dyscyplinarnych, wykonujących wprawdzie funkcje orzecznicze, jednak niesprawujących wymiaru sprawiedliwości, zastosowanie znajduje przepis art. 781 § 2 k.p.c., a nie art. 781 § 1 k.p.c., zgodnie z którym tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu klauzulę wykonalności nadaje sąd pierwszej instancji, w którym sprawa się toczyła lub toczy. W tym ostatnim przepisie mowa jest bowiem o sądzie w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy uznał się za niewłaściwy do rozpoznania wniosku pełnomocnika pokrzywdzonej o nadanie klauzuli wykonalności i przekazał wniosek do rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako sądowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania dłużnika.